

РЕШЕНИЕ

№ 5265

гр. София, 25.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 14.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12348** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 и сл. ЗУТ

Образувано на основание изпратена от Столична община – Район „В.“ постъпил там жалби от [фирма], [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. Д. С. от САК, против Заповед №РВТ20-РА50-180/11.11.2020 г., издадена от Гл. архитект на СО – Район „В.“, с която е одобрено изменението на плана за регулация за УПИ XI-36, УПИ XXII-36, УПИ XXIII-36, УПИ XXX-68, УПИ XXIV-36, УПИ XXIX-36, УПИ XXVIII-36, УПИ XX-23 за образуване на нови УПИ XIX-1123, 1124-„за ЖС“, УПИ XXIII-1125,1126-„за ЖС“, УПИ XXX-68, УПИ XXIV-667, УПИ XXVIII-1129-„за ЖС“, УПИ XXIX-1130-„за ЖС“ и УПИ XX-23-„за ЖС“ по кафявите линии, знаци и щрихи и по зелените линии, цифри, надписи, знаци и щрихи в кв.3а, м. „Национален киноцентър С.-Б.“, [населено място], съгласно приложения към заповедта проект.

В жалбата се твърди, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото проектът не е обявен и оповестен по какъвто и да било начин и по отношение на същия не са приложени каквито и да било правила за обсъждания с обществеността и заинтересованите лица. С допуснатото изменение се засягат имоти, собственост на оспорващото дружество, като цялата процедура е извършена без инициативата и съгласието му. Изложени са и доводи за материална незаконосъобразност на оспорения акт, касателно достъпа му до улица. По изложените съображения, поддържани и в съдебно заседание, се иска отмяна на акта в оспорената му част. Претендира се присъждането на разноски.

С Определение, постановено в закрито заседание на 28.04.2021 г., влязло в сила на

20.05.2021 г., жалбата е оставена без разглеждане в частта, в която е оспорен одобрения проект за изменение на плана за регулация по отношение на УПИ XI-36, УПИ XXII-36, УПИ XXIX-36, УПИ XXVIII-36, УПИ XX-23 за образуване на нови УПИ XIX-1123, 1124-„за ЖС“, УПИ XXVIII-1129-„за ЖС“, УПИ XXIX-1130-„за ЖС“ и УПИ XX-23-„за ЖС“ и производството по делото е прекратено в тази му част. Следователно предмет на делото е оспорената заповед в частта, в която е оспорен одобрения проект за изменение на плана за регулация по отношение на образуване на нов УПИ XXIII-1125, 1126 за ЖС по имотните граници на ПИ с идентификатори 68134.1945.1125 и 68134.1945.1126.

Ответникът, Гл. архитект на Столична община – район „В.“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Р. Г. в съдебно заседание и в представени писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващото дружество разноски за адвокатско възнаграждение. Заинтересованата страна [фирма], [населено място], чрез процесуалните си представители адв. Е. А. и адв. Ц. С. от САК, оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност, изложени в представени писмен отговор и писмени бележки и поддържани в съдебно заседание. Претендират присъждането на разноски по представен списък.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка. Назначена е и приета съдебно-техническа експертиза, заключението по която не е оспорено от страните и е прието по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От представените от оспорващото дружество доказателства се установява, че същото е собственик на УПИ-68 в кв. За по плана на [населено място], местност „Национален киноцентър“, който е нанесен в кадастралната карта като два отделни имота с идентификатори 68134.1945.68 и 68134.2095.653. ПИ с идентификатор 68134.2095.653 попада изцяло в границите на Национален парк „В.“, а ПИ с идентификатор 68134.1945.68 съставлява урбанизирана територия.

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че по заявление на [фирма], [населено място] от 05.05.2020 г. със Заповед №РВТ20-РА50-93/08.07.2020 г. Гл. архитект на СО – район „В.“ е разрешил изработването на проект за изменение на Плана за регулация в обхват ПИ с идентификатори 68134.1945.1123, 68134.1945.1124, 68134.1945.1125, 68134.1945.1126, 68134.1945.1129, 68134.1945.1123, 68134.2095.667, 68134.1945.23 и 68134.1945.68 по кадастралната карта на район „В.“, а по действащия ПУП УПИ XI-36, УПИ XXII-36, УПИ XXIII-36, УПИ XXX-68, УПИ XXIV-36, УПИ XXIX-36, УПИ XXVIII-36, УПИ XX-23. Видно от представената Служебна бележка на 08.07.2020 г. Заповед №РВТ20-РА50-93 е залепена на място за ПИ с идентификатори 68134.1945.1123 и 68134.1945.1126, както и на информационното табло в сградата на СО – район В..

Със заявление от 05.08.2020 г. от [фирма], [населено място] е представен в район „В.“ за одобряване Проект ПУП – И. за описаните по-горе имоти.

С писмо от 26.08.2020 г., получено от оспорващото дружество на 23.09.2020 г., на основание чл.128, ал.3 ЗУТ заинтересованите лица са уведомени за изработения проект, като им е указана възможността да се запознаят със същия и в 14-дневен срок

от получаване на съобщението да дадат писмени възражения, предложения и искания по проекта. На 14.10.2020 г. е постъпило възражение от [фирма], [населено място]. В същото е посочено, че с проекта се променят границите и площта на собствените му имоти, като дружеството не е дало съгласие за това и категорично възразява. Посочено е също, че с проекта не се урежда въпроса с достъпа до притежавания от дружеството имот, който частично попада в границите на Национален парк „В.“, като единствената възможност за достъп до урбанизираната част от имота е от юг, т.е. през имотите, засегнати от процесния проект за ПУП – И.. Посочено е, че ако се одобри проекта, би бил приет регулационен план, който не осигурява достъп до един от засегнатите имоти.

Изработеният проект, както и постъпилото възражение са разгледани от РЕСУТ, видно от приложеното към преписката препис-извлечение от Протокол №45/05.11.2020 г. С Решение по т.2 РЕСУТ е предложил на Гл. архитект да одобри проекта. По отношение на възражението е посочено, че със Заповед №РД-09-50-552/25.05.2006 г. на Гл. архитект на СО е одобрен ПУП – ИПРЗ за УПИ ХХХ, кв.3а, м. „Национален киноцентър С. – Б.“ и е създадена [улица] до о.т.190Р, чрез която е осигурен достъп до имота, собственост на [фирма], [населено място]. С оспорената в настоящото производство заповед от 11.11.2020 т. ответникът е одобрил исканото изменение.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото е изслушано и прието заключение по назначената съдебно-техническа експертиза. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание, се установява следното:

Със заповед №РД-09-50-552/22.05.2006 г. на Гл. архитект на СО е одобрен ПУП за УПИ ХХХ, собственост на оспорващото дружество и УПИ ХХХІ и [улица] до о.т.190Р, чрез която е осигурен достъп до УПИ ХХХ. Според заключението на вещото лице с одобрения с процесната заповед проект не се предвижда изменение на улична регулация. Регулационните линии на имотите, попадащи в неговия обхват, се привеждат в съответствие с границите по кадастралната карта. В резултат на това се променят регулационните граници между УПИ ХХХ-68, собственост на оспорващото дружество и новообразуваните УПИ ХХІІІ-1125,1126-„за ЖС“ и УПИ ХХІV-667, разположени южно от него. Вещото лице е посочило, че процесният план не осигурява достъп на УПИ-68 до улична мрежа, която може да бъде реализирана и да не преминава през територията на Национален парк „В.“, както и че с този план не се осигурява достъп на урбанизираната част от УПИ ХХХ-68, нанесен в кадастралната карта като ПИ с идентификатор 68134.1945.68 до такава улична мрежа. Вещото лице заявява, че предмет на одобрения с оспорената заповед план не е улична регулация.

За установяване компетентността на издателя на оспорената заповед са представени Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., на Кмета на СО, изменена и допълнена със Заповед № СОА18-РД09-69/10.01.2019 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима. Атакува се ИАА – заповед, с която е одобрено изменението на плана за регулация, попадаща в актовете по смисъла на чл.214, т.1 от ЗУТ, посочен изрично от законодателя като подлежащ на съдебен контрол. За да е процесуално допустима жалбата следва да е подадена от надлежна страна в предвидения в чл.215, ал.4 от ЗУТ срок. В случая, доколкото оспорващото дружество се е легитимирало като собственик на имота, засегнат от оспорения акт, то безспорно

е заинтересована страна, тъй като е от кръга на лицата, посочени в чл.131, ал.2, т.1 от ЗУТ. Следователно е процесуално легитимирано да обжалва заповедта. С оглед представените доказателства относно датата на съобщаване за атакуваната заповед, а именно на 23.11.2020 г., то с депозиране на жалбата на 07.12.2020 г. съдът намира, че е спазен предвидения в чл.215, ал.4 ЗУТ 14-дневен срок.

Разгледина по същество, жалбата е неоснователна.

В съответствие с разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК - наличие на компетентност на административния орган, спазване на установената форма, спазване на административнопроизводствените правила при издаване на оспорения акт, съответствието му с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Съдът счита, че процесният акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на правомощията му, съгласно делегираните му правомощия по ЗУТ със Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., на Кмета на СО, изменена и допълнена със Заповед № СОА18-РД09-69/10.01.2019 г., публикувани на интернет страницата на Столична община и представени по делото. С тези заповеди на основание чл.44, ал.1, т.1 и т.13 ЗМСМА, вр. чл.5, ал.1 ЗУТ Кмета на Столична община е оправомощил Главния архитект на Столична община да нарежда одобряването на проекти за изменение на действащ ПУП при наличие на някое от основанията по чл.134 ал.1 и ал.2 от ЗУТ.

Процесната заповед е издадена и в предписаната от закона форма – писмена заповед, която съдържа наименованието на органа, който я издава, фактически и правни основания за издаването ѝ, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на издалото я лице. Относно фактическите основания за издаване на акта ответникът се е позовал на Протокол №45, т.2 от 05.11.2020 г. на РЕСУТ на територията на район „В.“. В същия е посочено, че заявеното изменение е на основание чл.134, ал.2, т.2 ЗУТ, от лице, което е собственик на имотите, предмет на изменението, поради което не е необходимо съгласието на съседните имоти при изменение на процедурата. Изменението е поискано поради това, че при одобряване на кадастралната карта имотните граници на имотите не съвпадат с регулационните. Не е налице разминаване между текстовата и графичната част на заповедта, поради което не се установи порок във формата по смисъла на чл.146, т.2 АПК, който да обуслови отмяна на акта

При извършената служебна проверка за спазване на административнопроизводствените правила, съдът намира, че в хода на процедурата по издаване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които съставляват отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК. Налице е сезиране на административния орган от заинтересовани лица по смисъла на чл.131, ал.2, т.2 ЗУТ – собственик на поземлените имоти, които са предмет на процедираното изменение. Издадена е Заповед №РВТ20-РА50-93/08.07.2020 г., с която е разрешено да се изработи проект за изменение на плана за регулация, като същата е съобщена по реда на чл.124б, ал.2 ЗУТ. Противно на твърденията на оспорващия същият е уведомен за изработения проект, като дори е депозирал възражения по него. Проектът е разгледан и приет от РЕСУТ след изпълнение на процедурите по обявяване, като е разгледано възражението на оспорващото дружество и същото мотивирано е прието за неоснователно. Поради това, настоящият състав приема възраженията на оспорващото

дружество за допуснати нарушения на административно производствените правила за неоснователни. Относно доводите за непроведено обществени обсъждане съдът намира същите за неоснователни с оглед вида и обхвата на процедуриания ПУП. Видно от приложеното на лист 90 от делото писмо мотивираното предложение за ПУП е съгласувано с [фирма] И [фирма].

Съдът намира, че при издаване на процесната заповед правилно е приложен и материалния закон. Съгласно §6, ал.1 ПР ЗУТ действащите към деня на влизане в сила на този закон териториалноустройствени планове, общи и подробни градоустройствени планове запазват действието си и могат да бъдат изменени при условията и по реда на този закон. В чл.134 ЗУТ са посочени основанията за изменение на общите и на подробните устройствени планове.

Като правно основание за изменение на ПУП в случая е посочена разпоредбата на чл.134, ал.2, т.2 ЗУТ. Тази разпоредба допуска изменение на ПУП – ПР "при изменение на кадастрален план или при одобряване или изменение на кадастрална карта в урегулирана територия" когато "имотните граници на поземлените имоти не съвпадат с регулационните или е установена непълнота или грешка в кадастралната карта, използвана като основа за изработване на подробен устройствен план". Видно от цитираната разпоредбата като предпоставка за допускане на изменение се изисква разминаване на регулационната и кадастралната граница. Тълкуването на разпоредбата предполага наличие на приет и влезнал в сила регулационен план и последвала след него промяна в кадастралния план или одобряване на кадастрална карта или изменение на кадастрална карта, поради установена непълнота и грешка.

Не е спорно между страните, а това се установява и от събраните в хода на процеса доказателства, че действащия план на м. „Национален киноцентър С. – Б.“, район „В.“ е одобрен със Заповед №РД-09-50-614/13.11.1997 г. на Гл. архитект на С., потвърдена с Решение №85 по Протокол №56 от 06.08.2003 г. на СОС, както и че със Заповед №РД-09-50-437/22.06.2004 г. на Гл. архитект на С. е одобрен ПУП – И.

КККР за територията, в която попадат процесните имоти, са одобрени със Заповед №РД-18-68/02.12.2010 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК). Кадастралната карта по отношение на имоти с идентификатори 68134.1945.1125 и 68134.1945.1126 е била изменена със Заповед №КД-14-22-996/27.06.2013 г. на Началника на службата по геодезия, картография и кадастър (СГКК). Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства Заповед №КД-14-22-996/27.06.2013 г. на Началника на СГКК да е била предмет на оспорване и да е била отменена, поради което и следва да се приеме, че е влязла в сила.

Именно кадастралната карта е меродавният източник на данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти на територията на РБългария (чл.2, ал.1 от Закона за кадастър и имотния регистър, ЗКИР) и съответно е основа за устройственото планиране. Съгласно чл.115, ал.1 ЗУТ данните за местоположението, границите, размерите, трайното предназначение и начина на трайно ползване на поземлените имоти и сградите и съоръженията на техническата инфраструктура, в които има самостоятелни обекти, данните за държавните граници, границите на административно-териториалните и териториалните единици и границите на територии, обхващащи имоти с еднакво трайно предназначение, както и данните за собствеността и ограничените вещни права, се извличат от кадастралната карта и имотния регистър. Несъответствието на регулационните с имотните граници е основание за изменение на ПУП. В настоящия случай е налице именно тази хипотеза.

Нормата на чл.134, ал.2, т.2 ЗУТ съставлява самостоятелно основание за изменение на действащия ПУП, когато при изменение на кадастрален план или при одобряване или изменение на кадастрална карта в урегулирана територия имотните граници на поземлените имоти не съвпадат с регулационните, без да дава възможност за преценка правилността на нанасянето в КК. Единственото условие е КК да е влязла в сила, респ. нейното изменение и регулационната граница е по действащия план и се разминава с кадастралната такава по одобрената КК.

Неотносим към настоящия спор е въпросът дали имотите на оспорващото дружество имат достъп до улична мрежа, която може да бъде реализирана и да не преминава през територията на Национален парк „В.“, доколкото този въпрос не е предмет на процесния административен акт, чиято единствена цел е привеждане на регулационните граници на имотите в съответствие с имотните, определени от КК, не и уличната регулация и то на имоти на заинтересованата страна, а не за заявителя в административното производство.

Предвид изложеното следва извода, че оспореният в настоящото производство административен акт е законосъобразен, като не са налице основания за отмяната му по чл.146 АПК. Поради това подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски за процесуалното му представителство от юрисконсулт. Размерът на същото, предвид фактичката и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100 лева.

На основание чл.143, ал.4 АПК разноски се дължат и на заинтересованата страна [фирма], [населено място], за която оспореният акт е благоприятен. Същите са своевременно претендирани и доказани в размер от 6000 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващото дружество възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото. В случая размерът на възнаграждението надхвърля в пъти минималния за една съдебна инстанция, установен в чл.8, ал.2, т.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба №1/2004г.) – 900 лева. С оглед фактичката и правна сложност на делото и обема на извършената работа съдът приема, че на заинтересованата страна следва да бъдат присъдени разноски за процесуално представителство от адвокат в размер на 1500 лева. Договореното и заплатено над тази сума възнаграждение е въпрос на свободната воля на договарящите и следва да остане в тежест на страната.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Б. Г.“ О., [населено място], депозирана чрез

пълномощника адв. Д. С. от САК против Заповед №РВТ20-РА50-180/11.11.2020 г., издадена от Гл. архитект на СО – Район „В.“.

ОСЪЖДА „Б. Г.“ О., [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноси в размер на 100 /сто / лева.

ОСЪЖДА „Б. Г.“ О., [населено място] община да заплати на [фирма], [населено място] деловодни разноси в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: